

ชื่อเรื่อง	การลดพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของเด็กออทิสติก โดยใช้การชี้แนะด้วยภาพสัญลักษณ์กับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร
ผู้ศึกษา	นางสาวธาวินี ศรีพุทธา ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย
ปีที่ทำการศึกษา	2567
สถานที่ศึกษา	ศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดอุดรธานี

บทคัดย่อ

การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการลดพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก โดยใช้การชี้แนะด้วยสัญลักษณ์กับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรและเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนของนักเรียนออทิสติก ระหว่างก่อนและหลังการลดพฤติกรรมโดยใช้การชี้แนะด้วยสัญลักษณ์กับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนออทิสติก ที่มีพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียน ซึ่งกำลังศึกษาในระดับเตรียมความพร้อม ปีการศึกษา 2567 ของศูนย์การศึกษาพิเศษ ประจำจังหวัดอุดรธานี จำนวน 1 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คำนวณได้แก่ 1) ชุดสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนแบบช่วงเวลา

2) โปรแกรมการปรับพฤติกรรมโดยการชี้แนะด้วยภาพสัญลักษณ์กับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

แบบแผนการวิจัยเป็น Single Subject Design รูปแบบ A-B-A ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที รวมทั้งสิ้น 32 ครั้งซึ่งแบ่งการทดลองเป็น 3 ระยะ ระยะที่ 1 เป็นระยะเส้นฐาน จำนวน 8 ครั้ง ระยะที่ 2 เป็นระยะการปรับพฤติกรรมตามโปรแกรม การปรับพฤติกรรมโดยการชี้แนะด้วยภาพสัญลักษณ์ควบคู่การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร จำนวน 16 ครั้ง ระยะที่ 3 เป็นระยะถอดถอนคือเป็นระยะหยุดใช้การปรับพฤติกรรมจำนวน 8 ครั้ง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย พร้อมกับแสดงผลการวิจัยด้วยแผนภูมิ

ผลการวิจัยพบว่า เด็กออทิสติกที่ได้รับการปรับพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งในชั้นเรียนโดยใช้วิธีการชี้แนะด้วยภาพสัญลักษณ์ควบคู่กับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร มีพฤติกรรมไม่อยู่นิ่งลดลง โดยระยะที่ 1 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง เท่ากับ 12.62 ครั้ง ระยะที่ 2 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง ลดลงเท่ากับ 6.31 ครั้ง และระยะที่ 3 ระยะถอดถอน เป็นระยะหยุดใช้การปรับพฤติกรรมมีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมไม่อยู่นิ่ง เท่ากับ 3.62 ครั้ง